

цето крачеше прѣдъ насъ, и ние съ подвижванията и приказкитѣ на дѣда Стоя, бѣхме вече прѣдъ самия мѣнастиръ: двуетажно здание, разположено въ видъ на буквата П, срѣдъ което широкъ дворъ съ осемтрѣбна чешма, която ободрително шуми, заобиколена съ сѣнчести орѣхи и липи.

Това е лѣтния лагеръ на заможнитѣ габровци и чужденци, които искатъ почивка и чистъ планински въздухъ. Тѣ се разхождаха на двора, много отъ тѣхъ насѣдали по дългитѣ чардаци — четатъ, приказватъ или работятъ. Нѣкой боленъ, излегнатъ на слънце въ своя дълъгъ столъ... По долу въ малка една градина, за кждѣто води стълба отъ шупливи камъне, се гуши черквицата — не съвсѣмъ стара, изографисана отъ селски, или трѣвненски нѣкой неукъ зографъ. Малка една пещера отъ шупливъ камъкъ; стара черквица, обърната сега въ гробница, изпълнена съ кости и черепи... Срѣдъ дивнитѣ хубости на природата, далечния и близъкъ шумъ на балканскитѣ гори, пѣсента на бѣгущата долу рѣка — тая гробница сѣкашъ охлажда всичко това и пълни душата съ смущение и страхъ... И сега, когато излѣзохме и погледнахме насрѣща пакъ засмѣната зеленина на близкитѣ балкански върхове — душата се поде и наново зажадува — да гледа, да диша, да се радва...

Бѣхме вече готови, да отпътуваме по-нататъкъ. Отпочинали и подкрѣпени съ прѣсолена и люта ягнешка яхния, ние нарахме палта и, слѣдъ като се простихме съ дѣда Стоя, потеглихме, когато отеднажъ се показва червеното лѣскаво лице на едничкия тукъ калугеръ-игуменъ. Той пристъпваше бавно, като пѣхтѣше и непрѣстано бършеше челото и врата си съ голѣмъ и шаренъ пошъ.